

CREDO, QUIA ABSURDUM

L É P H A F T P Á L

Igaz-e, hogy hamis ez a kép? Egy ilyen megnyújtott orr és egy ilyen csapott homlok nem tükrözi-e pontosabban az egyént, mint a valóság? Vajon az igazság miért igaz? És a túlzás miért igazabb? És egyáltalán, szükségünk van-e az igazságra, mikor az illúzió magasabban szárnyal?

Ezekre a lényegében haszontalan kérdésekre kellene választ találnom az előttem üresen álló papíron, hogyha a túlzásról írnék. De leírhatatlan. A leírhatatlant pedig vagy elhallgatjuk, vagy lerajzoljuk. A leírhatatlan mondanódóhoz kellően megválasztott forma önmagáért beszél, legyen az mély csend vagy néma rajz. A lerajzolt leírhatatlant leírni igen nehéz. Mondhatnám reménytelen. Reménytelen, mint az őszelő. Egyre halványabb. Ujjaink között zöld dióhéj roppan, keserű mandula hull. Kárba vész. Az ősz visszavonhatatlan. Megérint. Márait és Hamvast kellene idézni vagy Omar Khayamot. A rezignáció meleg almáriumszíneit, a ráánkmeredő nagy porcelángombokkal vagy a szikkadt dohány illatát kellene nem is papírra vetni, csak elröppenő szavakba foglalni, vagy még azt sem, elég lesz egy kávé fölött elmerengeni. Ennyi az egész. Tőlem most nem ezt várják, mint ahogy a karikatúrától is mindig mást várnak. De hogyan lehetne más, mikor az élet olyan karikatúrisztikus jelmezbe bújt, hogy a század elején még szórakoztató, később az új világrendért harcoló karikatúra manapság csak kulloghat a politikusok teljesítménye mögött. Nem szórakoztat, nem üdit, valóságunk fáradhatatlan kreátoraival aligha veheti fel a versenyt. Ebben az igazságtalan párviadalban a karikatúra nostradamusi szerepet vállalva legfeljebb jóslatokba bocsátkozhat, amelyek sajnos, sorra megvalósulnak.

Ehhez a kis ön-leíráshoz hozzátartozik a következő néhány adat is: Léphaft lettem. A gyermekeim is Léphaftok. A feleségem félig. Újvidéken 24 éve vagyok.

itthon, korábban Zrenjaninban (Nagybecskerekén) voltam otthon. Ott születtem 1952-ben. Bak vagyok és szkeptikus. Gyermekkorom és ifjúkorom szerencsésen elmúlt. Tíz évig az Újvidéki TV-ben dolgoztam, 1987 óta pedig a Magyar Szóban rajzolgom szomorú jóslataimat.

Kiállítottam itthon, otthon és külföldön. Díjaztak itthon (Belgrád '79, Slavonski Brod '88, Kovin '95), otthon (Budapest '96) és külföldön (Montreal '78, '87). Könyveket illusztráltam, díszletet terveztem és betonoztam. Szemüveget, bajuszt és 42-es cipőt viselek. Illúzióim elvesztek, a becsületes megtalálót kérem, a következő címre juttassa el őket: Forum, Újvidék, Szerbia, Balkán. Világ vége. És mint ahogy a felkérés is kínálta: Credo, quia absurdum.

